

[Udenrigsministeren.]

hed og mådehold kunne opbygges en verden, der var værd at leve i.

Med disse ord gjorde den britiske udenrigsminister sig til talsmand for de vestlige demokratier. Jeg føler trang til også her overfor det danske folketing at nævne endnu en tale, den, som den franske udenrigsminister Schuman holdt ved afslutningen af debatten, en tale, der var præget af et sandt humanistisk sindelag, et levende udtryk for noget af det bedste i det franske folk.

Det var de tre vestlige stormagter, De Forenede Stater, Storbritannien og Frankrig, der stillede opgaven og satte målet for, hvad der i tiden måtte være hovedformålet for De Forenede Nationers virksomhed i fredens tjeneste. De gjorde det den 7. november gennem en erklæring, der indeholdt et nyt forslag til en verdensomspændende nedrustning. Det var denne erklæring, der kom til at præge forløbet af debatten, og som blev dens centrum. Om denne plan skal jeg senere gøre nogle enkelte bemærkninger.

Svaret på de tre store demokratiers forslag blev givet af den russiske udenrigsminister Vishinskij. Jeg tror, det var berettiget, når jeg i den tale, i hvilken jeg redegjorde for danske synspunkter, spurgte, om den russiske udenrigsministers tale virkelig var en fredstale. Den bestod i realiteten af en lang række voldsomme angreb først og fremmest naturligvis på de tre store vestlige stater, men iøvrigt på alle medlemmer af Atlantpagten, en tale, i hvilken han gav en skildring af disse landes hensigter og mål, der var af en sådan karakter, at det var ganske umuligt at genkende virkeligheden i dem. Vestens omhyggeligt udarbejdede erklæring om nedrustning havde han modtaget med en latter, der havde forhindret ham i at sove om natten, en udtalelse, der utvivlsomt vil blive stående i historien, men som kun kunne fremkalde bekymring og sorg hos alle, for hvem dette spørgsmål er en sag, der ligger langt udover den politiske propagandas område. Den russiske udenrigsminister bebrejdede iøvrigt plenarforsamlingen, at den ikke havde fulgt Sovjetunionens forslag under 5. plenarforsamling, og fastholdt Sovjetunionens forslag fra tidligere tid til en gennemførelse af nedrustningen. Også til disse forslag skal jeg senere komme tilbage.

Tingets medlemmer kender sikkert i hovedtrækkene den tale, som jeg holdt under plenarforsamlingen, og jeg skal ikke her gå meget i detaljer ved omtalen af den. Jeg fandt, at det var rigtigt og nødvendigt,

at ikke blot de større stater, men også en repræsentant for en mindre stat redegjorde for de grundlæggende synspunkter, ud fra hvilke vi førte vor politik, for at der ikke skulle være nogen tvivl om, hvad denne politik, set fra vor synsvinkel, tilsigtede, og heller ikke om solidariteten med de øvrige demokratiske stater, disse staters ønske om fred og de veje, ad hvilke man søger at nå det dobbelte mål: fredens og frihedens bevarelse. Den russiske udenrigsministers tale mundede ud i et resolutionsforslag, hvori et hovedpunkt var, at generalforsamlingen skal erklære deltagelsen i Atlantpagten for uforenelig med medlemskabet af De Forenede Nationer. Jeg fandt det derfor også nødvendigt overfor FNs generalforsamling, skønt dette resolutionsforslag naturligvis ikke fortrinsvis var rettet mod Danmark, på denne foranledning at give en redegørelse for vor opfattelse af Atlantpagten karakter og opgaver i overensstemmelse med de synspunkter, jeg tidligere har forelagt for det høje ting. Jeg spurgte den russiske udenrigsminister, om nogen virkelig kunne forestille sig, at Danmark med vor geografiske beliggenhed, med hele vor livsindstilling og vor militære svaghed, ville slutte sig til en pagt med aggressive formål, således som han havde påstået den var. Jeg støttede i min tale vestmagternes forslag til regulering, begrænsning og ligelig nedskæring af alle våbenstyrker og alle rustninger, herunder atomvåbnet, men sluttede min tale med en indtrængende appel til Sovjetunionens ledere om ikke at afvise den hånd, Vesten har udstrakt, men at gå ind i en åben, alvorlig overvejelse af, hvilke veje vi skal gå og hvilke midler vi skal anvende for at kunne skænke menneskeheden befrielsen for frygten for krig.

Efter at generaldebatten var afsluttet, henvistes forhandlingerne om nedrustningen til forsamlingens politiske udvalg. I en udførlig, meget saglig og meget virkningsfuld tale forelagde den amerikanske udenrigsminister, Acheson, her de tre vestlige stormagters forslag til resolution, der i princippet følger den plan for nedrustning, som er nedlagt i magternes erklæring i plenarforsamlingen.

Tremagtsforslaget bygger naturligvis på erfaringer fra de tidligere forsamlings drøftelser af nedrustningsspørgsmålet og på det arbejde, der er udført af atomenergi-kommissionen og nedrustningskommissionen. I tremagtsforslaget vil man for eksempel kunne genkende træk af den på 4. plenarforsamling vedtagne resolution om medlemsstaternes pligt til at give fuld oplysning